

Tavaszi eső

Míg szép szemed lecsukva tartod,
tavaszi eső mossa arcod,
derűs mosolyt rebbent a szád,
s amint a táj halk dallamát

hallgatva állunk: messze, körbe
földek nyújtóznak gőzölögve.
Figyeld a nyugvó föld szívét,
mert most dobogja, küldi szét.

a hajszálerék rejtekútján,
bokrosodó gyökérbe futván,
az éltető, dús nedveket,
erővel, ízzel töltve meg.

A verejtékből újra éled,
milliárd magból nő az élet,
így érik munkánk szüntelen
s a lengő ág gyümölcse fenn.

Az eső langyos illatában,
a növekedés iramában
pezsdiül a táj, termést ígér,
hogy asztalunkon bor s kenyér:

bőség dicsérje, hogy a munka
békét varázsol otthonunkba,
s hogy jó e zengő, lágy eső,
e földjeinket verdeső.

Most felragyog szemednek fénye,
s a felbukkanó napsütésbe
a derű úgy rebben tova,
mint arcod édes mosolya.

UJ REZSÓ

„A fűre lépni tilos!”

A nap, a fénylő, drága nap
ma eget-földet simogat...
... sugárjával át meg át-
bökdősi lánykánk szősz-haját.
Aranyló minden szála most,
úgy elnézem az aranyost,
— s jaj, mit is tesz a szeretet,
elfeled tiltó jeleket,
s a lepkekedvű kis Gabink
már a »tilosban« van nyakig.

— Mint nyáron, hirtelen az ég
mennydörgésével színrelép,
úgy dördül messziről a hang;
— »Gyerünk a fűből, kis galamb!
Te ottan, te, kis szőkeség!...«
— És gyermekünk, ki még elébb
füvek, virágok közt dalolt,
megáll — csöpp arca, mint a holt,
— lassan megindul, közelébb,
kezében hozva bűnjelét.

E »bűnjel«: gyermekláncvirág.
— Oda a meseszép világ...
Jön, jön, — szemében drága ék,
vérző kis szíve gyöngye ég,
egyik lassacskán leperreg,
s a virág szirmán rezg, remeg.
— Az ór, a »dörgőhangú ór«
nagyon csendes lesz, nem pöröl,
csak kézenfogja: »— Jössz-e te? ...«
— s tiltott virágért megy vele.